

Svar:

Den omtalte ændring af omsorgslovens § 15 er først trådt i kraft den 1. juli 1972, og der er derfor ikke på nuværende tidspunkt tilstrækkeligt grundlag for at vurdere virkningen heraf.

Efter den tidligere affattelse af omsorgslovens § 15 kunne der i amtskommunerne nedsættes amtsplejeudvalg, som havde mulighed for at tage stilling til de spørgsmål, der nu nævnes i § 15. Intet af de oprettede amtsplejeudvalg havde dog ønsket at få tillagt beføjelser vedrørende visitation til plejehjem. Der har derfor ikke ved lovændringens ikrafttræden foreligget praktiske erfaringer med hensyn til visitation på amtskommunalt plan.

Spørgsmål 95:

Ad § 83 spørges, om ministeren finder den foreslåede bestemmelse helt tilstrækkelig til sikring af en hensigtsmæssig udnyttelse af plejehjemskapaciteten.

Svar:

På baggrund af bl. a. forslag fra udvalget om omsorg for ældre og for pensionister og de overvejelser, der da havde fundet sted i socialreformkommissionen om visitationen til plejehjem, ændredes omsorgsloven med virkning fra 1. juli 1972, således at de enkelte amtskommuner kan bestemme, at optagelse på alderdomshjem og plejehjem skal være betinget af en forudgående prøvelse foretaget af et rådgivende visitationsudvalg, der er nedsat for amtskommunen eller en del af denne. Visitationsudvalget skal bestå af repræsentanter med såvel lægelig som social sagkundskab.

Visitationsbestemmelsen i lovforslaget følger forslaget i socialreformkommissionens 2. betænkning, således at det sociale udvalg fortsat har kompetencen til at visitere til plejehjem, men at kommunen i alle tilfælde har en pligt til at indhente udtalelse fra det udvalg, som amtsrådet har nedsat til bedømmelse af pensionistens plejebæhov. Baggrunden for at gøre „høringen“ obligatorisk er ønsket om at sikre et betryggende bedømmelsesgrundlag ved at inddrage sagkyndig bistand fra såvel sygehusvæsenet som amtskommunens socialcenter i beslutningen. Herved vil der være skabt grundlag for, at samtlige bistandsmuligheder, herunder

også iværksættelse af alternative foranstaltninger, indgår i overvejelserne om, hvorvidt optagelse på plejehjem bør finde sted.

Spørgsmål 96:

Ad § 84 spørges, om bestemmelsen vedrørende lomme pengebeløbets størrelse kan udformes på en sådan måde, at lovændring ikke vil være nødvendig for de forhøjelser, som alene er udtryk for regulering i overensstemmelse med forhøjelse af folkepensionen m. v. Der henvises herved til bemærkningerne ved 1. behandling (fortrykket, sp. 3473). Ad § 84 bedes oplyst, til hvilket beløb den maksimale betaling for ophold på alderdoms- eller plejehjem er fastsat, jfr. bestemmelsen i omsorgslovens § 10, stk. 1, sidste pkt.

Svar:

Da det beløb til personlige fornødenheder, der omtales i § 84, er en del af pågældendes folke-, invalide- eller enkepension, dvs. af en „fast ydelse“, ville det antagelig føles utilfredsstillende, hvis der slet ikke i lovteksten var angivet noget om retningslinierne for beløbets beregning. Man kan imidlertid næppe vælge den løsning at angive beløbet til personlige fornødenheder som en brøkdel af pensionens grundbeløb, da ændringer i pensionsbeløbet kan være motiveret i prisændringer vedrørende fornødenheder, som pensionister i plejehjem får dækket gennem selve opholdet, f. eks. ændringer i priserne på fødevarer, således at en ændring af pensionen netop ikke bør „smitte af“ på det beløb, der udbetales kontant under opholdet.

Ifølge omsorgslovens § 10, stk. 1, næstsidste pkt., kan en pensionists samlede betaling (dvs. pension ÷ beløb til personlige fornødenheder + 60 pct. af indtægter ud over pensionen) ikke overstige den faktiske udgift ved plejehjemsopholdet, beregnet efter det senest afsluttede regnskab for hjemmet. Den maksimale betaling varierer således fra hjem til hjem.

Der er endnu ikke med hjemmel i omsorgslovens § 10, stk. 1, sidste pkt., fastsat særlige betalingsregler for daghjem, rekreativ onshjem m. v.

Spørgsmål 97:

Kan en person, der har forpligtet sig til at præstere aftægtsydelse, efter gældende be-